

Kościół St Mary

Kościół St Mary został zbudowany w ostatniej dekadzie osiemnastego wieku i wyswiecony we wrześniu 1797 roku. Obecny kościół został wzniesiony na miejscu starego, średniowiecznego kościoła, który popadając w ruiny stał się zagrożeniem dla wiernych. Pewnego grudniowego poranka w niedzielę w grudniu 1790 roku część starych kościoła zawaliła się. Następnego dnia rozpadła się wieża starych kościoła. Przeszkody finansowe odwlekły możliwość odbudowy nowego kościoła; wieża nie była ukończona aż do 1822 roku.

Budynek został zaprojektowany na bazie idealnego kwadratu o wymiarach 90 na 90 stop (27 na 27 metrów) przez architekta Samuela Pepys Cockerill'a. Sądzi się że kościół St Mary został zbudowany ma wzór Kościoła świętego Stefana znajdującego się w Walbrook, który, podobnie jak kościół w Walbrook, ma kopułę podtrzymywana przez 12 klasycznych kolumn. Pierwotnie balcony w kościele znajdowały się po 4 stronach świątyni, dzięki czemu kościół był w stanie pomieścić 3 000 wiernych.

Dalsze poprawki zostały wprowadzone w połowie dziewiętnastego wieku pod wpływem ruchu Tractarian. W 1858 roku wschodni balkon został usunięty, a w 1873 roku cały wschodni koniec został zrekonstruowany przez architekta Sir Arthur'a Blomfield, został również bogato pokolorowany. W chwili obecnej wszystkie malowidła Blomfielda już nie istnieją, z wyjątkiem figur w prezbiterium oraz kilka motywów dekoracyjnych przy drzwiach na klatkę schodową.

Malowidła w prezbiterium – powyżej głównego ołtarza w apsydzie kopuły jest przedstawiony wizerunek Boga siedzącego na tronie z Księgi Objawień z rozdziału czwartego: tecza, 24 medron, 4 żyjące stworzenia oraz 7 lampek oliwnych - symbolizują Ducha Świętego.

Za głównym ołtarzem znajdują się postacie 12 Apostołów z symbolami ich powołania i mecenstwa. Od lewej ku prawej widzimy świętych: James the Less, James the Great, Jude, Simon, Peter, Philip, John, Matthias, Bartholomew, Thomas, Andrew, Matthew.

Witryze również pochodzą z czasów Blomfielda. Najwspanialsze witryze znajdują się przy wschodnim końcu nawy głównej nad balkonami malowane przez nieznanego artystę. Górny witraż na balkonie przedstawia sceny z życia Jezusa. 10 poniższych przedstawia Jego przypowieści. Drugi, górny, witraż od strony północnej jest znany pod nazwą witraż Arktycznego. Jest on poświęcony pamięci odkrywcy admirałowi Sir George'owi Back, który zawiera sceny z jego notatnika: statek zamarnięty w lodzie, Eskimosów, niedźwiedzi polarnych, fok, renifery, morsy a wszystko otoczone płatkami śniegu.

Kaplica po lewej stronie zachowała imię Kaplicy Zmartwychwstania z czasów średniowiecznych kościoła. Zawiera kilka tablic upamiętniających czasy wojenne oraz Lampę Braterstwa sprowadzona z Monte Cassino w 1964 roku, jedna z 84 rozsypanych po całym świecie, a pierwsza w Wielkiej Brytanii.

Dzwony – ruchy dzwonów wywierały negatywny wpływ na wieżę do tego stopnia że w 1928 roku ich wsporniki stały się niebezpieczne. Wszystkie 8 dzwonów zostały zdjęte i ponownie odlane w postaci zestawu 10 lżejszych dzwonów. W 1930 roku zostały przywiezione i ponownie powieszono w żelaznej obsadzie na stalowym dźwigarze poniżej oryginalnego położenia. Dwa dzwony brzmiały pół tonu niżej niż część zespołu dzwonów wieżowych. Inskrypcje na najstraszym tenorowym dzwonie odlanym w 1667 zostały zachowane na jego następcy. Pozostałe dzwony również zachowały daty odlewów swoich poprzedników.

Organy zbudowane przez Byfield'a Wilcox'a oraz Knight'a w 1765 dla starego kościoła. Od tamtego czasu był kilka razy gruntownie modyfikowany. Nosi swoje imię po Snetzlerze, ale nie ma żadnych dowodów na jego udział w ich budowie.

Zespół dzwonów wierzowych - o 9:00, 12:00, 15:00 i 18:00 grane są melodie z czasów wiktoriańskich.

Podczas zimy 2001/2002 kościół został odnowiony, prezbiterium zostało wydłużone tworząc podest wraz z podjazdem dla niepełnosprawnych, zainstalowano światła awaryjne oraz toalety. Kościół St Mary jest w tej chwili zarówno miejscem kultu jak i miejscem wystawiania sztuki oraz organizowania koncertów i wystaw.